

Seg betragter enhver Skat som et Onde, og om man skal finde sig deri eller ikke, beror altsaa paa dens Nødvendighed, og om den er hensigtsmæssig valgt, hvorimod alle andre theoretiske Betragtninger, om det fremdeles er rigtigt at bevare en Lov, som er bleven til under Navn af Lov om Krigsskat, for mig ikke have Noget at betyde. Vi leve jo for ~~Vakset under en~~ Finantslov, som har Titelen af midlertidig Finantslov og ikke bestomindre varer hele Aaret ud. Seg skal ogsaa være fuldkommen enig med det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Haffner) deri, at indirekte Skatter i det Hele taget ere behageligere end de direkte, men jeg tror dog, at, naar det ærede Medlem igaar yttrede saa varmt Venskab for de indirekte Skatter, oversaa han, at der er adskillige Ulemper ved disse. Der er for det Første den Ulempe ved Toldskatten, at den koster Staten meget betydeligt at opkræve. Staten opkræver 23 Mill. Kr. i Indførselstold, og den udbetaler 2 Mill. Kr., og vi maa endda være glade over, at det ikke er mere, hvilket det vilde være, hvis det var os, som havde den høje Brændvinstold, og Sverig, som havde den lave, saa at vi maatte bevogte Sundets Ryster som mod en fjendtlig Invasion, eller dersom den gamle Tilbøielighed, som var herskende i de første Martier af dette Aarhundrede, da man ikke ansaa det for uret at snyde Staten for Told, var almindelig udbredt blandt Befolkningen, saa at man maatte have en skarp Bevogtning paa Landgrændsen og paa Søen. Der er dernæst den Ulempe ved den indirekte Skat, at den fremkalder et stort Besvær for Borgerne ved at indføre Varer. Enhver, der har prøvet dette — de Fleste af os ere ganske vist fri for det Besvær, thi vi handle ikke og indføre ikke Varer direkte — men Enhver, der indfører Varer direkte, ved, at der er forskellige Vanskeligheder derved, som tilbøielig ligge i Lovgivningen og tilbøielig i Varernes Bestaafenhed. Dette Besvær ville de naturligtvis have betalt — det er en meget billig Fordring — og selvsjælgelig er det Forbrugerne, der komme til at bøde derfor og komme til at betale noget Mere for den Behagelighed at være indirekte Skat i Stedet for direkte Skat. Endelig kommer der ogsaa ved den indirekte Skat, navnlig forsaavidt det er den saakaldte Beskyttelsestold, et ligesvem Værditab, der er en Værdi, som hverken Staten eller Forbrugerne vinde, men som ligesvem forsvinder. Det er ganske vist gamle Sætninger, men de have staaet deres Prøve og ere ikke nær saa gamle som den, det ærede Medlem fra Bornholm før lod os høre. Han talte om, at hans Theori var graa, men han kunde gjerne kalde sin Theori hvidhåret; den viser, at han er noget tilbage i statsøkonomisk Theori — det vil jeg dog ikke dvæle videre ved. Kort sagt, der gaar en Del tabt derved, at Værdier forsvinde gennem de

indirekte Skatter, og navnlig vil det være Tilfældet, hvis man vil følge det ærede Medlem her bagved og forsøge at beskytte Haandværket stærkere, end det allerede er beskyttet. Seg gad vide, hvorledes det ærede Medlem egentlig vil skjelne mellem Haandværk og Industri, hvorledes han vil skjelne forhindre, at det, Nogle drive som Haandværk, drives af Andre som Industri? Er der noget Haandværk, som vi Alle benytte, saa er det f. Ex. Frembringelsen af Godtøj, men vi have jo her i Kjøbenhavn havt en Skotøjsfabrik, og der er jo ikke det Mindste i veien for, at vi kunne saae Fabrikker for alle mulige Produkter. Det lader sig altsaa ikke gjøre at skjelne derimellem. Seg tror ikke, at det er rigtigt paa een Gang at hæve en i længere Tid — og for vort Bedkommende i meget lang Tid — bestaaende Beskyttelse, fordi Industri og Haandværk er baseret paa, at den bestaar; man skal kun være derved med Lempe og lidt efter lidt, men forsaavidt som man kan affasse den efterhaanden, skal man betragte det som et Maal, hvorefter man skal stræbe, thi kun derved kan vort Lands Industri udvikle sig saaledes, at den kan bestaa Konkurrencen med fremmede Lande. Ved at beskytte Industrien holde vi den nede paa et lavere Trin, og vi holde altsaa Nationens baade materielle og intellektuelle Udvikling nede ved Beskyttelsen. Blandt de Ting, som det er vanskeligt at faae Die paa ved de indirekte Skatter, er den Virkning, som de have paa Medborgerne i Almindelighed. Seg har allerede berørt, at Forbrugerne maa betale de Udgifter, som Staten har af Tolden, og det Besvær, som Tolden paa lægger Borgerne, thi den Ting er saa sikker som Noget, at det, der gives ud mere, end de indirekte Skatter selv beløbe sig til, falder lige saa godt paa Forbrugerne som Skatten selv. Seg tror derfor, at det er en ganske overslødig Umage, som man har gjort sig med at ville bevise, at det var uden Interesse for vor Udvikling i det Hele, om Skibsafgiften vedblev at bestaa, og om Stenfuldstølden blev hevet eller ikke. Det er blevet paastaet — ogsaa af det ærede Medlem for Bornholm (Falleen) — at det overhovedet kun var den store Industri og Handel, som vilde have Fordel af det af den høitærede Finantsminister forelagte Forslag. Seg tror, at dette er en stor Feiltagelse. Stenfuldstødens og Skibsafgiftens Ophævelse staa i nær Forbindelse med hinanden, fordi Stenfuld er en af de Varer, hvorpaa Skibsafgiften falder tungest. Naar et æret Medlem fra Frederiksberg (Schlegel) har villet mene, at de engelske Assendere ikke toge noget Hensyn til Skibsafgiften ved deres Fragter til Danmark, saa er det ærede Medlem saa lidt rigtig underrettet derom, at de endog tage Hensyn til en saa tilsyneladende ringe Omstændighed som den, hvor deres Stenfuldstøbe komme til at ligge